

Nie zapomnieć mowy ojców

Witóm piyknie!

Lato sie skórczyło, a jesiyń przyszła.

Toż kóniec lata, mómy październik, dni coraz krótsze, zimne, deszczowe, ale myślym, że nic ło tela. Dyc lato mieli my piykne, wygrzoli my sie na tym słońcu dojs. Ludzie rajzowali po świycie, wyjydzali na wczasy, wycieczki krajowe i zagraniczne, a potym jak sie spotkali z kamratami, sómsiadami i znómymi, to sie godka nie kóńczyła. Łopowiadali kaj to byli, co widzieli i kaj za rok zaś pojadam. I dobrze, niech se tam ludzie po świycie wandrujóm. Bo jak to prawióm - podróże kształcóm- jyno żeby żodyn z nich nie zostawioł szpetnego śladu po sobie. Nieroz my słyszeli w telewizorze, że po wczasowiczach nad morzym śmieciarki z plaży i wody wywożały tóny śmieci.

Przez to lato mieli my po naszych dziedzi-
nach kupe roztomajtych imprez i festynów. Na nich to nie jyny młodzi, ale też niejedna starka ze strzykiym szłapóm przybili. Mómy też za sobóm szumne dożynki „Plón niesiemy plón w gospodarza dóm”, a plón na tej naszej Ziymie Cieszyńskij, jak prawióm Siedlowy, był dobry. Łobili dobrze suło, a ziymioki i insze łurody były szumne. Głodu nie bydzie, chlebiczka styknie do wszystkich, ale chcym spómnieć, że nie zawsze tak było. Były roki bogate, kie wozy sie łómały łod plónów, kiere nie mieściły sie w stodołach i piwnicach. Widziało sie wtedy przed chałpami kopy z sianym, słómóm, kopce z ziymiokami i kwakami. Były to roki szczodre. Ale były też roki biydne. Jak czytóm

w starych krónikach, w połowie XIX wieku na naszym Ziymie Cieszyńskóm roztopyrzyła sie łogrómnno biyda. Roki były zimne i deszczowe, a łurody kiepski. Baby kopały cały dziyń, a wieczór przyniośły do chałpy ziymnioki w koszu na narónczku. Nie jak downi, kie zwożało sie łurody kopiastymi szkróbbami. Nad cieszyńskim niebym zebrały sie czorne chmury

zapanowół głód i choroby, a ksióńzki parafialne w tym czasie łodnotowujóm kupe zgónów z wycińczynio i głodu. Ty roki sóm po dziyń dzisiejszy nazwane jako „głodne roki”

Dzisiaj, dziynki Bogu, głodu miyndzy nami żodyn ni mo, z głodu i wyczerpanio żodyn nie łumiero, ale wiymy, że czynsto tak bywo, że po rokach tłóstych sóm chude, czego, nie dej Panie Boże, coby to na nas przyszło. Tóz kie trzymóm w naszej gorści skibke chleba, niech nóm przydzie do głowy tyn fragmynt wiersza Pani Anieli Kupiec z Nydku:

**„(...) Chlebiczku woiący,
powszedni nasz chlebie,
złe to były czasy, jak nie było ciebie.
Dzisiaj za to wszyscy do syta cie jymy,
ale cie za mało isto szanujmy (...).”**

Szanujmy tyn dar, łó kiery tak wszyscy chrześcijanie na całym świycie rzykajóm, „chleba naszego powszedniego dej nóm dzisiaj.”

Józef Niesyt
Josijniczanin

